

[Alice Hedegaard]

ficerede mennesker med en vis livserfaring til at behandle så følelseladete sager, som adoptionssager er. Selv om det vil være tid- og arbejdskrævende, burde man nok ved afslag til adoption uddybe afslaget mere end det ofte kortfattede brev, der sendes. Det var nok det ekstra arbejde værd at give disse mennesker en bedre forståelse for afslaget ved at lade et modent og erfarent menneske forklare dem det gennem en samtale.

Hvad angår ankemulighederne, må det siges at være uheldigt, at man i dag skal anke til adoptionsnævnet, som jo uvægerlig giver socialcentrene ret i deres begrundelser på afslag til adoption. Dette resulterer ofte i, at man klager til ombudsmanden, som herefter får et ekstra arbejdspress, og han kan jo kun tage stilling til, om centrets afgørelse er i overensstemmelse med reglerne. Stort set må man vist sige, at ordningen, før betænkning 3 trådte i kraft, hvor justitsministeriet var ankeinstansen, gav de adoptionssøgende større respekt og forståelse for den afgørelse, der kom fra justitsministeriet.

Det er et meget vanskeligt problem at løse tilfredsstillende, men jeg mener, at man bør pålægge socialcentrene, at de tager større hensyn til de adoptionssøgendes yderst følelsesmæssige situation. Dette inderligt at ønske sig et barn og så få den besked, at man ikke er fundet egnet som forældre, må være en hård dom. For egentlig er de vel alle lige så egnede som dem, der selv kan føde deres børn; de undgår altså bare at komme igennem forundersøgelserne. Men måske ville det hjælpe lidt på de adoptionssøgendes forståelse for problemet, hvis de gjorde sig de linjer klart, som allerede er citeret. Det er utvivlsomt, at adoption i dag må betragtes som et gode, adoptionssøgende ikke har krav på.

Wilhelm (VS):

Det er en både meget vigtig og meget vanskelig problemstilling, kristelig folkeparti rejser i forespørgslen, men det er mig ikke desto mindre svært, for ikke at sige umuligt, at se begrundelsen for eller formålet med denne forespørgsel.

Fru Inger Stilling Pedersen har ikke gjort det meget nemmere. Der er masser af konkrete punkter, der kan være diskutabile i denne sammenhæng, og vi har tidligere haft dem alle sammen oppe – det skal ikke forhindre

nogen i at tage dem op igen. Det kan være kriterierne for udvælgelse af adoptanter. Det kunne være ganske bestemte af disse kriterier: børnetallet, alderen, sygdomsforhold, ægtestand eller alle de andre ting, der er oppe. Det kunne også være den administrative praksis, der jo givetvis også eksisterer ud over de nedfældede kriterier. Det kunne være problemet med ventelisterne og måske med den rækkefølge, i hvilken man lod folk komme til efter deres placering på ventelisterne. Og det kunne være det meget store spørgsmål om, hvor stærk man skal være i sin begrænsning over for børn fra udlandet. Men det fremgår ikke på nogen måde, hvad det er, kristeligt folkeparti ønsker debatteret.

Det er så meget mere urimeligt at tage det op på denne måde, som der jo faktisk intet er sket, siden vi for ganske nylig havde problemet oppe. Jeg tænker på februar-konferencen i 1978 og de tidligere behandlinger af forskellige forslag. Ved februar-konferencen i 1978 kunne vi desværre ikke deltage, men vi har da holdt os orienteret om det.

Det eneste, der mig bekendt er sket siden, er, at vi er blevet orienteret om, hvad der kom ud af det, som man i februar 1978 lovede at adoptionsnævnet var ved at se på, nemlig spørgsmålet om de lange ventelister. Det er vi blevet orienteret om, så det skal jeg ikke udbrede mig om. Jeg vil kun som en generel bedømmelse sige, at jeg finder, at det, man dér har fundet frem til, forekommer os rimeligt, fornuftigt og hensynsfuldt. Det gælder altså den lange venteliste, specielt med hensyn til adoption af danske børn, som der tydeligvis kun er ca. 50 af om året. Der har været enorme problemer og mange urimeligheder i forbindelse med disse ventelister. De er desværre ikke afskaffet endnu, men den måde, man har søgt at gøre noget ved det på, forekommer mig som sagt både at være rimelig, fornuftig og hensynsfuld.

Det er klart, at et centralt spørgsmål, som også hr. Bolvig var inde på, og som andre har været det, er spørgsmålet, om der er børn nok til ansøgerne. Jeg tror også, at vi må indrømme, at kriterierne simpelt hen er afhængige af det spørgsmål. Man ville selvfølgelig ikke være nær så restriktiv i sine kriterier for adoptanter, hvis der var et enormt antal børn, som man skulle have anbragt og helst ved at finde adoptivforældre til dem. Så ville man naturligvis slække på en masse af